

New York Timesi bestsellerite autor

MAISEY YATES

Lapitööringi
pihtimused

Romaan

Originaali tiitel:
Maisey Yates
Confessions from the Quilting Circle
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See on ilukirjanduslik teos. Nimed, tegelased, kohad ja sündmused on kas autori kujutlusvõime vili või on neid kasutatud väljamõeldud kontekstis. Igasugune sarnasus elavate või surnud tegelike inimeste, ettevõtete, kompaniide, sündmuste või kohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Kaie Niit
Toimetanud Sille Teiter
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2021 by Maisey Yates
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D03409622
ISBN 978-9949-82-888-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Minu vanaemale Lila Pauline'ile.
Soovin, et oleksime teineteisele rohkem lugusid jutustanud.

4. märts 1944

Kleit on täiuslik. Kreemikast satiinist ja vanaaegse pitsiga. Ma ei suuda ära oodata, millal sa seda näed. Tahaksin juba selles mööda vahekiiku sinu poole kõndida. Kui saaksime ainult kuupäeva paika panna. Kui me ainult teaksime, millal see sõda lõpeb.

Armastusega Dot

Tänapäev
Lark

Lõpetamata.

See sõna kajas kummitusena toas vastu, vajudes mööda pleekinud lillelist tapeeti alla kuni kriibitud puitpõrandani, ulatudes ebakindlalt üksteise otsa laotud kangaid, lõngakerasid, lõuendeid ning muid kunsti- ja käsitöötarbeid täis karpide ning kastideni.

Lark Ashwood imestas, ega vanaema polnud neid asju ometi meelega niimoodi jätnud. Jätnud lapitekkide, kampsunite ja maalide näol maha lõpetamata asjad, mis tema hinge pärast surma maa peal kinni hoiaksid.

See oleks nii tema moodi. Adeline Dowell tegi kõike väga dramaatiliselt.

Alustades tema läikivatest punastest juustest, mis jäid seda värvi kuni tema surmani, kuni nendega kokkusobivate punaste raamidega

prillide ja huulepulgani välja. Tal oli alati palju käevõrusid, õllepudel käes ja tuhatos sigarette täis. Tal ei olnud kunagi suitsuhaisu juures. Ta lõhnas hoopis piparmündimaitselise närimiskummi, juukselaki ja Avoni lõhnaõli järele.

Ta oli Larkile õpetanud, et väikeses dramaatilisesuses pole midagi halba.

Uuesti pööningul ringi vaadates ilmus Larki huultele naeratus. „Oh, vanaema... siin valitseb tõeline segadus.”

Tal oli tunne, et vanaema oli ka seda meelega teinud. Nii nagu elus, polnud vanaema ka surmas nõus lihtsalt ära kaduma.

Korras pööningud, korda aetud asjad ja surmaeelsed asjade müügid, mille eesmärgiks oli vähendada kola, mille perekonnaliikmed pidid hiljem läbi vaatama, polnud tema jaoks. Need olid vaiksemate naiste jaoks, kes ei tahtnud tüli tekitada.

Adeline Dowell lausa elas tüli tegemise nimel. Ta tegi end nii suureks, et täitis üksinda terve toa, mitte ei tõmbunud koomale, et teistele ruumi teha.

Lark ei pruukinud küll kunagi vanaema dramaatilise tasemeni küündida, aga pidas seda vähemalt oma eesmärgiks.

„Lark? Oled sa seal üleval?”

Ta kuulis trepilt ema häält. „Jah!” hõikas ta vastuseks. „Ma... püüan siin asjadest sotti saada.”

Ta kuulis selja tagant samme ja nägi seal seismas oma ema, hallid juuksed ilusti korras ja käed vaheliti rinnal. „Sa ei pea seda tegema. Me võime kutsuda kellegi, kes selle korda ajab.”

„Ja edasi? Viib kõik vanakraamipoodi või?” küsis Lark.

Emä näoilme muutus veidi, aga ainult niipalju, et väljendada ilma liigsete jõupingutusteta umbes kuut eri tunnet. Tunnete endas hoidmine oli Mary Ashwoodi tugevaim külg. Ta oli samavõrd vaoshoitud ja praktiline, kui Addie oli olnud dramaatiline. „Kullake, ma arvan, et suurem osa sellest läheb prügimäele.”

„Emps, see on hea kraam.”

„Minu majas pole sentimentaalsuse jaoks kohta.”

„Asi pole sentimentaalsuses. Need on kasutuskõlblikud asjad.”

„Sa tead, et mul pole kunstikalduvusi. Ma ei saa tegelikult... sellest üldse aru.“ Väljäuitlemata sõnad jäid pilvena Larki kohale õhku rippuma.

Maryl ei olnud kunstikalduvusi, sest tema ema polnud kohal olnud, et teda õmblema, kuduma, maalima või lapitööd tegema õpetada.

Addie oli õpetanud tütreid, aga mitte oma tütart.

Ta oli oma kärtspunase Corvette'iga linna tagasi tuhisenud alles siis, kui oli sündinud Larki vanem õde Avery. Kogu Mary lapsepõlve oli ta ringi seigelnud, jättes lastekasvatamise Larki vanaisa hooleks.

Lapselapsed olid ta paigale sündinud ja Mary polnud kunagi oma lapsi Adeline'ist eemal hoidnud. Oli raske öelda, mida Mary oma emast arvas, aga samas ei saanud Lark kunagi päris täpselt ema tунetest aru. Lapsena polnud ta seda märganud. Lark ise oli tundnud täpselt seda, mida tahtis, ja oletas, et kõik tegid sedasama, sest sisimas oli ta olnud enesekeskne laps. Või võib-olla olidki kõik lapsed sellised.

Igatahes oli tal tollal olnud kerge ema teepidudega tüüdata ja lõputult lobiseda, märkamata, et Mary ise ei rääkinud peaaegu midagi.

Alles siis, kui ta oli tahtnud emaga tähtsatest asjadest rääkida, oli ta aru saanud, et ei suuda seda teha.

„See on lihtne, emps,“ ütles Lark. „Ma õpetan sind. Keegi ei palugi sul kunstiga elatist teenida, kunst võib tähendada ka lihtsalt protsessi nautimist.“

„Ma ei *naudi* asju, mida ma teha ei oska.“

„Noh, mina igatahes ei taha, et vanaema asjad vanakraamipoodi satuksid, nõus?“

Mary ilme muutus jälle. Üheainsa kortsuga suunurgas väljendas ta nii ärritust, vastumeelsust kui ka tüdimust. Rääkima hakates jäi ta aga vaoshoituks. „Kuidas soovid. Need asjad on samapalju sinu kui minu omad.“

Kõik jagati neljaks. Dowelli maja koos kogu sisustusega ning Kaevurimaja, mis oli olnud vanaema kommipood, jäid Mary Ashwoodile ja tema kolmele tütrele. Selle olid nad teada saanud kahe kuu eest toimunud testamendi ettelugemisel.

See ei olnud perekonnas mingeid probleeme põhjustanud. Nad lihtsalt ei olnud sellised.

Larki onu Bill oli ainult pead vangutanud. „Ema tunneb end süüdlasena.”

Sellega olid kõik arutelud lõppenud, enne kui oleksid korralikult alata saanudki. Selle poolest olid nad kõik isa moodi. Nad olid vaiksed, tagasihoidlikud ja kangekaelsed ning oskasid seda hästi ilma suuremate sõnadeta edasi anda.

Dowellide perekonnas juba kõva häälega ei karjutud.

Oma poiste jaoks oli Addie küll olemas olnud. Nad olid Larki emast palju vanemad. Ema lahkudes oli vanim poeg olnud kaheksateist ja noorim kuusteist.

Mary oli olnud neljane.

Lark teadis, et ema tundis end meeste keskel paremini kui naiste keskel. Ta oli meeste seas üles kasvanud. Koos kõrbema läinud õhtusöökide ja allasurutud tunnetega.

Larkile oli alati tundunud, et ema ei osanud omaenda ülekaalukalt naistest koosneva perekonnaga eriti midagi peale hakata.

„Soovin jah. Millal Hannah täna siia jõuab?”

Pere keskmine laps Hannah oli kohe pärast kolledži lõpetamist Bostonisse kolinud ja saanud töökoha Bostoni sümfooniaorkestris. Sel suvel tal kontserte ei olnud ja ta oli otsustanud enne kojuminekut Bear Creekist läbi tulla, et pärandusega seotud plaanid lõpule viia.

Kui Hannah oli teada saanud, millal ta orkestrist tulema saab, oli Lark kolimisplaanid käima lükanud. Ta tahtis terve Hannah' kodusoleku aja siin olla, sest Hannah ei kavatsenud päriselt siia jääda.

Aga Lark ei kavatsenud koju tagasi minna. Kui pere tema plaaniga nõus on, jääb ta päriseks siia.

See oli asi, mida ta polnud kavatsenud kunagi teha.

Lark oli kaheksateistkümmesena riigi teise otsa New Yorki kolledžisse läinud ja elanud aastaid igal pool mujal, aga mitte siin. Kõikides uutes linnades, kuhu tung teda viis, avastas ta endast aina uusi variante.

Lõpetamata.

„Umbes viie paiku? Ta ütles, et tuleb autoga lennujaamast siia. Ma tuletasin talle meelde, et siinkandis pole seda kuigi lihtne teha, aga ta ütles, et nüüd pidi kõik mobiilirakenduste kaudu käima. Ma ei naernud teda välja.”

Lark aga tegi seda küll. „Ta võib auto rentida.“

Lark polnud küll kaheksateistkümnendast eluaastast saati Bear Creeki elanud, aga teadis sellegipoolest, et väikeses maakogukonnas polnud just palju sõiduteenuse pakkujaid. Kui sa tahtsid lennukiga Bear Creeki tulla, siis pidid sa lendama Medfordi, mis oli väiksemast linnast umbes kolmekümne kilomeetri kaugusel. Isegi kui sa seal mõne auto leidsid, siis vaevalt selle juht kedagi linnast välja sõidutada tahtis.

Agas õde ei lasknud endale midagi öelda. Hannah tegi, mida tahtis, ja Lark mõistis teda. Aga kui ennast kujutas ta ette kõrbekerana ringi veeremas, siis Hannah lõi tema arvates vett nagu hai. Samasuguse otsusekindluse, eesmärgi ja teravusega.

„Äkki peaksin ma midagi organiseerima.“

„Emps. Ta on elukutseline orkestrant, kes on juba neliteist aastat omaette elanud. Olen üsna kindel, et ta saab hakkama.“

„Kas kogu kojutuleku mõte pole mitte selles, et sa ei peaks mõnda aega ise hakkama saama? Et sa võid lasta emal asjadega tegelda?“ Mary oli tegudeinimene. Ta polnud kunagi armastanud niisama istuda ja lobiseda. Talle meeldis, kui Lark koos temaga aeda tuli ja lillepeenraid rohis või nad üheskoos midagi küpsetasid. „Sa ei ole enam New Mexicos. Nüüd võin ma sulle küpsiseid valmistada, kartmata, et rotid need postipakis nahka pistavad.“

Lark turtsatas. „Ma ei usu, et postipakkides rotte leidub.“

„Ma muretsen selle pärast ikkagi, isegi kui see tõsi ei ole.“

See oli asi, mille Lark oli emalt pärinud. „Tõsi ta on.“

Selle ja armastuse šokolaaditükkidega küpsiste vastu, mida ema oskas kõige paremini valmistada. Ta mäletas neid pikki koos emaga kodus veedetud päraslõunaid, kui ta alles väike oli ja õed koolis viibisid. Nad olid kahekesi küpsiseid teinud ja jääteed joonud.

Emas oli alati uhkust tundnud, et oli toiduvalmistamise ise ära õppinud. Tal olid omad retseptid. Pärast seda, kui ta oli üles kasvanud, süües isa valmistatud veriseks jäänud kanaliha ja oakonserve, oli ta kindlalt otsustanud, et tema lapsed hakkavad sööma paremaid toite.

Lark oli talle selle eest tänulik.